

Telegraful Român

Organ național-bisericesc

Abonamentul:

Un an 400 Lei. — Șase luni 200 Lei. — Trei luni 100 Lei. — Pentru străinătate un an 800 Lei. Pentru America 4 Dolari.

Prețul inserțiilor: un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile să se adreseze Administrației ziarului „Telegraful Român”, Sibiu, Strada Mitropoliei Nr. 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegraful Român”, Strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Convocarea congresului național bisericesc

Pe temeiul art. 10 și 12 din Statutul pentru organizarea Bisericii I. P. S. Sa Patriarhul Miron a convocat „Congresul Național Bisericesc” al bisericii autocefale române în sesiunea extraordinară de constituire, pe ziua de Miercuri 3 Februarie 1926, la ora 10 dimineața, când se va oficia slujbă religioasă în biserica Catedrală a Patriarhiei.

În aceeași zi, îndată după terminarea sfintei slujbe, se va face deschiderea congresului, în Palatul Camerei Deputaților și se va proceda imediat la constituirea biroului: Verificarea mandatelor; Constituția organelor de execuție: a) Alegerea consiliului central bisericesc: 5 clerici, 10 mireni (art. 14—15); b) Alegerea a doi membri în Eforia bisericii (art. 9 al. I).

Alegerea Comisiunilor pentru studierea și pregătirea proiectelor de regulamente, necesare constituirii și funcționării adunărilor reprezentative și a organelor lor de execuție, pentru întreaga biserică.

Convocarea colegiului electoral

Pe temeiul articolului 12 din Legea pentru organizarea bisericii ortodoxe autocefale române și al art. 9 alineatul f) din Statutul acelei legi, I. P. S. Sa Patriarhul Miron a convocat și „Colegiul electoral pentru alegerea episcopilor și arhiepiscopilor-mitropoliți”, în ziua de Joi, 4 Februar 1926, la ora 10 dimineața, când se va săvârși cuvenita slujbă religioasă în biserica catedrală a Patriarhiei.

În aceeași zi, după terminarea sfintei slujbe, va avea loc deschiderea Colegiului electoral în palatul Camerei Deputaților, și îndată se va proceda la alegerea de episcop în scaunul văduvit al sfintei și de Dumnezeu păzitei Episcopii a Constanței.

Seara, în ajunul alegerii, potrivit canoanelor și datinei străvechi, se va sluji în catedrala Patriarhiei obișnuita priveghere.

Sinoadele parohiale ordinare

Sinoadele parohiale, cum sântem obișnuiți a le numi după vechiul nostru Statut organic, sau adunarea parohială, cum se va numi de aici înainte după Statutul pentru organizarea bisericii ortodoxe române, intrată în vigoare, va avea să se întrunească în primul trimestru al fiecărui an.

Atribuțiunile lui atât după Statutul șagunian, cât și după noul Statut, sânt aceleași.

Scopul întrunirii sinoadelor este, ca comuna bisericească să cunoască starea în care se găsește parohia, și pe baza acestei cunoștințe se poată lua dispozițiunile necesare intru a îndrepta ceea ce este de îndreptat și a promova ceea ce este de promovat în toate chestiunile avizate prin lege la competența parohiei.

Baza de acțiune la această procedură a sinoadelor este raportul comitetului (consiliului) parohial despre activitatea dezvoltată în interesul parohiei în decursul anului expirat. Pentru această bază să fie bună și reală, trebuie, ca raportul comitetului se înfățișeze starea parohiei în mod cât mai exact, și anume să se aște în mod fidel și cât mai conștient în ce stare se găsește moralitatea publică a parohiei, în ce stare se găsește instrucțiunea religioasă a tinerimii, în ce stare se găsește averea parohiei; și cu deosebire să se arate, ce a făcut comitetul, oficial și epitropia parohială pentru dezvoltarea credincioșilor pe terenul cultural-moral și pe terenul economic.

Biserica noastră prin constituțiunea și autonomia ei, a luat mari angajamente față de popor, și adică a luat angajamentul, ca faptice să fie părinte al poporului pe toate terenurile vieții; și deci parohia prin corporațiunile ei, instituite prin lege, are datorința a supraveghea și a vedea toate, și pentru toate câte le vede, să afle măsura și mijlocul nimerit pentru o dezvoltare suceasă a poporului pe toate terenurile vieții.

Sinoadele de până acum în mare parte se mărgineau în activitatea lor să revadă socotelile bisericești pe anul trecut și să compună preliminarul pentru anul curent, — și se treceau și peste acestea destul de ușor, și prin aceasta își priveau activitatea de terminată.

În trecut, în multe locuri, poate nici nu s'ar fi putut face mai mult; dar astăzi ele nu se mai pot mulțumi cu atâtea.

Cu privire la averea bisericească, ea trebuie astfel chivernisită, încât să ajungă la starea, de care avem lipsă în tot locul, ca

din venitul curat să se acopere toate trebuințele bisericii, fără să mai fie de lipsă a recurge la dinarul poporului prin aruncuri, cari dau anză la atâtea necazuri și neînțelegeri.

Dar mult mai pre sus decât banii și averea bisericii, scumpe nu sunt și trebuie să ne fie *sufletele* credincioșilor.

Și deci în raportul comitetului parohial să se arate, care este starea moralității publice a parohiei; să se arate în special dacă credincioșii cercetează regulat sfânta biserică, dacă să împărtășesc în posturi cu sfintele taine, dacă sfântenia vieții familiare e respectată, dacă viața și excelele se împuținează, dacă credincioșii trăiesc în dragoste creștinească unii cu alții; dacă se împuținează sau crește numărul proceselor și divergențelor dintre oamenii parohiei; mai departe dacă parohienii îngrijesc în mod corespunzător de educarea și creșterea copiilor, dacă îi trimite regulat la școală, dacă în Dumineci și sărbători sunt conduși de învățătorii lor la sfânta biserică, dacă tinerimea adultă este sau nu constituită în cercul Sfântul Gheorghe? Dacă în parohie s'au incubat sau nu sectari? etc.

Se înțelege de sine, că tratând comitetul în raportul său către sinod aceste chestiuni, — o va face în modul cel mai obiectiv și cu demnitate, ce o recere poziția unui organ bisericesc, ferindu-se de orice expresiuni vătămătoare, și inducând faptele văzute cu obiectivitatea și blândetea devărat creștinească.

Voim să împăcăm divergențele dintre oameni, voim să nu se vada pe noi un felu de slăbiciune omenască, când suntem în biserică, și când lucrăm în cestiunile bisericii noastre naționale.

Dar se înțelege de sine, că toate aceste cestiuni, trebuiesc induse în raportul comitetului cu studiu real și în același timp cu toată bunăvoința. Apoi pe lângă aceasta comitetul parohial să caute și să afle și mijloacele, prin cari s'ar putea îndrepta ceea ce este de îndreptat, și se vină în raportul său cu propunere gata înainte sinodului și aici în sinod să roage, și să capaciteze întreaga obște creștinească, ca să gândească cu toată grija asupra cestiunilor și problemelor mari, cari preocupă astăzi biserica.

Am amintit acestea acum la începutul anului, când dispozițiunile bune din organizarea bisericească a mitropoliei noastre, prin legea de unificare a trecut în Statutul pentru organizarea bisericii ortodoxe române din întreg cuprinsul patriei întregite cu scopul de a angaja corporațiunile noastre inferioare bisericești, ca în jurul pă-

rintelui lor suflătesc, care este președintele de drept atât al comitetului cât și sinodului parohial, să ia parte activă la toate chestiunile din parohie, și astfel toți credincioșii să fie preocupați mai intensiv de chestiunile actuale bisericesti, văzându-le pe toate prin prisma evangheliei Domnului.

Rezultatul acestei activități depinde însă în prima linie dela modul cum va fi compus raportul comitetului către sinod, și aici îi revine preotului sarcina și datoria de a-l inspira, respective a-l compune astfel, ca să fie nu numai o oglindă fidelă a situației din parohie, dar să conțină totodată soluțiunile necesare pentru ajungerea scopului dorit.

Dela sate

— Obiceiuri. — Legendă. — Odată și acum. — Școala noastră.

De Pr. Vasile Pășcu.

Pe malul drept al Murașului, cale de un sfert de oră dela colonia Simeria, pe șes neted, întins la poalele șin umbra Măgurei stâncoase, se așterne odihnitor satul Uroi.

Casele oamenilor, frumusele, sunt așezate simetric, pe-o parte și pe alta a drumului de țară, ce împarte comuna în două. Interiorul caselor, unele pictate, altele vruite în albul limpede și nevinovat, e înzestrat cu fel și fel de covoare prețioase, țesături și alesături, ieșite cu măiestrie din hârnicele mâni ale istețelor țărance.

Ogrăzile (curțile) sunt întregite cu magazine de cereale din abundență, nutrețuri, vite alse și gospodărie în toată rânduiala, dovedind că bărbaii nu sânt mai pe jos în ale hârnicele.

La răsărit, lipit de marginea satului, se ridică ruinele vechii cetăți dela Uroi. Legenda spune, că cetatea a fost zidită în vremi străvechi și locuită de urieși, atât de zgăveni, încât puneau oala la foc să fiearbă cu apă de mămăligă, ear fata de uriaș se ducea «în vecini», la urieșii de pe cetatea Devei, după sâta (cale de 12 km.) și dacă venea cu sâta, cernea făina și numai bine isprăvea toate, până începea să fiearbă oala de mămăligă...

Odată venind fata uriașului, cu sâta dela Deva, întâlnește în lunca Murașului un român trăgând brazde lungi în ogorul întins. Copilul românului mână stăruitor boii plăvani din jug. Fata de uriaș stete-o clipă, se uită curioasă la ei,

pe urmă îi luă, îi puse în cătrînța poalei, om, plug, boi și copil, și-i duse la mamă-sa acasă. «Uite, mamă, ce gănganii găsi eu, când fusesi după sâta. Oare ce-or mai fi?» Și-și descărcă poala, punând «gănganii» pe un scaun uriaș. «Du-le, draga mamei, înapoi și pune-le de unde le ai luat, căci aceștia vor moșteni de acum înalte cuprinsul așezămintelor noastre».

Fata i-a dus îndărăt. Românași s'au dat ear la lucru, urieșii s'au prăpădit, și românii s'au sporit în tot cuprinsul țării, până în ziua de azi.

La spatele cetății se înalță maestos Măgura Uroului, una dintre cele mai vestite cariere de peatră. Stâncile uriașe, prin mâinile dibace ale uroenilor se prefac ca prin farmec în lucruri de artă: cruci, vâale, decorații de porți și edificii, care de care mai frumoase. Peatra de construcții se folosește la poduri, edificii, tunele, linii ferate, până departe către Arad, pe valea Streului către Petroșeni, și în sus pe valea Murașului, până la Teiuș.

La trecătoarea peste Muraș dela Uroi grăvitează peste 40 comune, în drum spre Deva, Hunedoara, Hașeg sau Petroșeni. Necesitatea construirii unui pod aici peste Muraș nu a fost niciodată mai arzătoare decât astăzi, — așa și construirea liniei ferate dela Simeria peste Uroi, pe valea Geogiului, prin Munții Moșilor la Cluj, — ear alta peste Uroi, Băița Brad, prin care să se lege Craiova cu Oradea-Mare. Întărirea acestor construcții aduce cu sine păgubire simțitoare statului.

Poporul român din Uroi, în cursul vremurilor vijelioase, a trecut prin multe și ispititoare întâmplări.

Pe timpul renașterii o parte de credincioși a trecut la reformati, perzându-și legea și credința. La acești «unguri» li s'a dat «eclezie», care au avut-o până acum.

Fiind comuna în apropiere de C. F., foarte mulți sânt în atelierile C. F. În regimul unguresc se primeau numai români cari vorb-au ungurește și aveau sentimente «patriotice». Cine îndrăznea să vorbească și românește, era înțeles din slujbă. De aceea sânt români, cari abia azi grăiesc ceva mai bineșor românește.

Stăpânirea străină n'a pus pe cap comercianți și cărmicari fideli, în centru și la toate cornurile satului ca, otrăvind poporul cu băuturi, să-i slăbească vîaga cu desăvîșire.

La capul satului au ridicat o mare școală ungurească, cu menirea să înlăture și cea din urmă licărire națională din sufletul plâpând al

mlădițelor române. Portul național au isbutit să-l schimbe în port care aduce cu portul săcuiesc.

Dar, în surora zorilor izbăvirii acestui neam, uroenii, deșteptându-se, au pornit o muncă națională creștină.

«Ungurii» reformati s'au întors la strămoșeasca biserică și la neamul românesc din care au fost desfăcuți. Uniții, puțini căți au fost, au pierit fără urmă. O parte din țidovi s'a evaporat. Secta antihristică nu prinde aici, deși furnică sectarii mai des, fiind comuna situată la răpântia drumurilor.

În mintea acestui popor se frământă puterea cu voința pentru a reduce acum și vechiul și frumosul port național românesc.

Dar, despre hârnicia și vrednicia acestui popor, voi scrie altă dată mai pe larg; acum țin să amintesc un singur lucru, spre cinstea și mândria urmașilor.

Fosta lor școală ungurească se numește acum: «Școala națională, ortodoxă română de stat, din Uroi». Sătenii români aici, ca pretutindeni, nu și pot lăchiplu școala separată de biserică: a separa școala poporului de biserică ar însemna a lua dela plumăni aerul dător de viață.

Poporul nostru e obișnuit să-și vadă învățătorul în toate Duminicile și sărbătorile în fruntea elevilor cândtând împreună sfânta liturgie și slujbele bisericesti. Dascălul, în școala veche, ținea în deosebi la moralul, evlavia și credința școlarilor. Nu s'a întâmplat, ca în postul de Crăciun sau de sf. Poști învățătorul cu elevii să rămână nemăturisiți și nelpartășiți cu sfințele taine.

Mi se spune, că un preot, în a cărui comună, școala confesională s'a făcut școală de stat, a făcut propunere învățătorului, că dacă el, învățătorul, n'a învățat cântările bisericesti în școala normală de stat, să-l lase să instruiască preotul elevii, să cânte în biserică; de oarece credincioșii așteaptă să cânte înțirimea ca până acum. Învățătorul a primit, dar a cerut să-l învețe pe el întâi, căci altcum i e rușine.

Exemple, de acest fel, s'ar putea spori. Eată dar că satele noastre dau și acum școlaei bisericesti locul de cinste care la dobandit din bătrâni.

Citiți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

FOIȘOARA

Legenda castelului nemeșesc

— Din Grîndul Câmpiei ardelenne —

Meșterul iscălit zapisul și puse la buzunar arvuna. Era gata de plecare. Oroful Kemény, înalt cât o prăjină și cu părul alb ca earna, îl mai privi odată poruncitor și-i zise respectat:

— Să grîjești de plan! Acum e anul nou. Lucrul îl vom porni la primăvară. Pe atunci să fii la datorie! Eu dau numai peatră și var.

— Am priceput Măria Ta! — răspunse meșterul închinându-se adânc și porni spre casă.

Cât a ținut earna cu gerul, cu ninsoarele și cu viscole ghiefoase, meșterul era mereu muncit de gânduri. Ziua când își legăna copilul și noaptea când aștepta liniștit în așternut să-l sosească somnul dător de putere și el întârzia, gândul lui sbura mereu la castelul nemeșesc.

...Îmi dă numai var și peatră. Zidarii și zilerii sânt ai mei. E greu. Viața e scumpă! Plata lucrătorilor e mare. Cum voi ieși la capăt? Oroful cere lucru domnesc.

Ține te, meșterule!

Între astfel de gânduri își petrecea viața. Și earna trecu. Porniră să se topească zăpezile,

să mijească firele de earbă pe coaste și pe lunci, să crepe mugurii prin grădini și prin păduri și să se ivească cocostări și rându-nele pe coprișul caselor. Și de-odată cu acești voînici dragi ai primăverii sosit-a și poruncă dela groful să s'apuce meșterul de lucru, căci ziua e călduță, ear prața și varul îl așteaptă.

Porniră omul cu o ceată de zidari și cu o spuză de zileri spre curtea cât un hotar a grofului, să-i zidească un castel frumos și mare, cum nu mai este pe pământul Ardealului, de cât poate în poveste. Măsurară locul. Puseră temelie. Lucrau cu zor, lucrau cu spor, din zori până în noapte, ca albinele în coșniță, ca furnicile în furnicar.

Zidurile se înălțau. Erau de-un cot. Erau de doi coți de înalte. Sălă de bucurie înima, zimbeau de mulțumire ochii meșterului. Și ca un păun în pene se umflă mândria grofului.

— Dați să meargă, frați zidarii — striga din frunte meșterul — că voi plăti ospăț domnesc, dac'om sfârși cu bine!

— Vă opintiți și voi zileri, căci nu voi uita nici de voi!...

Sporea din zi în zi și munca, și zidul, cum sporește apa în izvor. Era de trel coți de înalt castelul. Mugurul nădejdi se făcu bobocel în inima meșterului, care murmura mereu:

...Voi sfârși cu bine. Voi pune mâna pe bsnl. Și-mi voi ferici copilași!... Voi avea și eu rost în lume! Ear numele lui va fi vestit în largul și latul țării!...

Sâmbăta își pogorea seara peste pământul înfrunzit. Zidarii și zilerii își așezară scaunele și se restirară pe la vetrele lor, ducând veselie în mijlocul familiilor părăsite de o săptămână înțreagă. Dumineca înălțau rugăciune caldă către Cel de sus, trimițându-l pe aripi de fum de tămădie mulțumirea sufletelor, pentru ajutorul milostiv. Ear în revărsatul zorilor de Luni porniră la drum, cu strălăite încărcate pentru vreme de o săptămână.

Meșterul mergea în frunte. Pășea larg și iute. Parcă sbura, nu mergea. Funtea îl înnota în sudori. Ear când ajunsese în curtea grofului, încrement... Privea înholbat la zidul castelului și nu-i venea să creadă. Abia târziu îngână:

— Minunea lui Dumnezeu! L-am lăsat întreg și acum uitați că-i tot crepat și dărâmat!...

— Nu-i lucru bun! — adause altul.

— Nu-i locul curat!

— Ba nu-i curat groful!

Și cât ai bate'n palme, se'nțăerară o mulțime de părieri, care de care mai ciudate. Unul mai sfătos, începu:

— Meștere, să fii om! Zidul cere jertfă!

Păcatele mortale de azi

Canonicele Donaldson de la Mănăstirea de Westminster din Londra a stabilit următoarea listă a păcatelor mortale de azi:

1. Politică fără principii.
2. Bogăție fără muncă.
3. Plăcere fără conștiință.
4. Cunoștință fără caracter.
5. Comerț și industrie fără moralitate.
6. Știință fără umanitate.
7. Rugăciune fără jertfă.

Deși lista se deosebește de cunoscutele păcate de moarte, ele sânt păcate moderne, care înjlesc viața creștinească la fel cu păcatele vechi.

Societatea română de înmormântare din Sibiu

Chemare

la adunarea generală ordinară,

ce se va ține *Duminică, la 31 Ianuarie 1926, la ora 3 d. a. în sala festivă a "Reunirii culturale naționale a meseriașilor români din Sibiu" (str. Brukenthal 17) cu următoarea ordine de zi:*

1. Raportul general al comitetului despre activitatea societății în anul 1925.
2. Raportul casierului despre administrarea casei și a averii societății în anul 1925.
3. Prezentarea bilanțului și a inventarului societății pe anul 1925, cenzurarea și aprobarea lor de către adunare și descărcarea comitetului și a casierului pentru gestiunea anului 1925.

Dacă la data arătată mai sus nu se vor prezenta membri în numărul cerut de legea pentru persoane juridice, adunarea se va amâna de drept cu 8 zile, adică pe *Duminică, 7 Februarie 1926*, când se va ține în același loc și în același timp cu aceeași ordine de zi și cu orice număr de membri prezenți, fără a se mai face altă chemare.

Sibiu, la 18 Ianuarie 1926.

Timotei Popovici,
președinte.

INFORMAȚIUNI

Dr. prof. N. Iorga și-a deschis seria conferențelor la Sorbona în fața unei asistențe numeroase venite să asculte prelegerile savantului român. Lungi aplauze au respălit pe distinsul conferențiar.

Un ordin dat de prefectura din Arad oprește bapștii să se folosească de fanfare la botezuri și cununii, să se facă procesiuni, și în general li se interzice orice propagandă care tinde spre recrutarea de credincioși pentru această sectă. Ordinul dat face responsabil pe toți pretorii de neexecutare.

Și o jertfă mare. Să zidești în zid ce ai mai scump sub soare: soția ta iubită.

— Nici pentru toată averea grofului!
— Dacă nu, înzadar mai muncim! Ce vom lucra azi, se va dărâma la noapte!

Tăcere. În inimi furtună. Ce va face meșterul?... Pe când era mai grea povara liniștei, începu un moșneag:

— Meștere, nu te supără prea tare. Eu știu un leac de bubă asta! Nu-ți vei jertfi soția. Jertfă trebuie! Fără asta nu se poate! Fără viață stinsă și fără sânge nu vom putea ridica zidirea! Du-te la grof și-i cere un vițel și o oaie!... Le om zidi pe acestea de vii... Și, va fi bine... M'ai înțeleg?...

Meșterul răsuflă ușurat. Fața prindea a se îmbujoră. Sufletul i se mai liniști. Mugurul nădejdi se deschide din nou în sufletul potolii. Cu zimbet pe buze și cu zimbet în ochi grăi moșneagului:

Voi merge la grof, și i voi spune întâmplarea. Ii voi cere vițelul și oaia pentru jertfă. Apoi s'o jertfim cu inimă curată! S'o primească cerul! Să ne rămână zidurile! Să sfârșim castelul! Să ne luăm răsplata!

Plăcă. Dar se întoarse curând, măhnit, adânc măhnit. Infuriat grăi zidarilor:

Revărsările apelor. Am pomenit într'un număr trecut al ziarului nostru, că inundațiile de acum pricinind pagube și în Ungaria, dinii dela Budapesta învinovățeau România că nu s'a îngrijit de buna stare a râurilor care trec dela noi în Ungaria. Directorul general al spelelor din ministerul lucrărilor publice, dl. R. Opreanu, a cercetat personal cauzele care au produs revărsările de ape în timpul sărbătorilor. Din cercetările făcute de dl. Opreanu reiese, că inundațiile s'au produs din cauza topirii rezei a zăpezii, groase în majoritatea localităților de 40—50 cm. și din cauza ploilor torențiale și calde ca de primăvară. Apele venind mari au umplut albiile râurilor. Scurturile de ghiță îngrămădindu-se au oprit scurgerea apelor, din care cauză ele s'au revărsat inundând câmpiile și localitățile din toată regiunea sărbătută de râuri. După retragerea apelor s'a constatat că pagubele sânt mai mici decât se credea la început. Semănturile n'au suferit pagube prea mari, decât acolo unde apele au produs împotmoliri.

Pedepsă. Locuitorii al marelui oraș New York au avut zilele acestea un spectacol original: Doi oameni au stat jumătate de ceas cu capul gol în ploaie, în mijlocul străzii. Erau doi căruțași cari își lăseseră căii în ploaie fără a-i înveli cu cerș. Justiția americană i-a osândit să stea și ei în ploaie cu capul gol.

Știri dela Asociațiune. De Crăciun a spăruit Nr. 132 din "Biblioteca populară a Asociațiunii": *Snoave, chitluri, povestiri*, adunate de Andrei Băseanu, cu o biografie a fostului președinte. (Preț 5 lei). Material potrivit la șezători și ședințele cercurilor culturale la sate. Nr. 133, cu care începe al XVI-lea an de existență al "Bibliotecii", apare peste câteva zile, pentru luna Ianuar 1926, și conține "*Povestea vieții lui Vasile Alecsandri*", scrisă pentru popor de cunoscutul și apreciatul scriitor, membru al Academiei Române, președintele secției geografice etnografice la "Asociațiune", dl. profesor univ. Gheorghe Vălsan. — A apărut Nr. 11—12 din revista "Transilvania" cu articole semnate de dnl. V. Goldiș, Dr. Gh. Preda (O încercare de apropiere a raporturilor între știință și religie), Coriolan Petran, I. Agărbiceanu și alții. — Pentru serbarea de 24 Ianuar vor primi despărțită mintele "Asociațiunii" o conferință rostită de dl. inspector școlar Petre Petrescu din Sibiu. Conferința este lipărită pe pessele desp. Sibiu și se distribuie gratuit. Formează Buletinul al 38-lea al despărțământului. Conferința va putea fi citită și la orașe, și la satele noastre.

Mandate externe. Direcția generală a poștelor anunță, că până în momentul de față au aderat pentru reluarea schimbului de mandate poștale externe: Cehoslovacia, Japonia, Suedia, Ungaria, Italia, Austria și orașul liber Dantzig. — Se urmează tratative, în același sens, cu Anglia, Germania, Belgia, Franța, Elveția și Statele Unite, unde deocamdată nu se pot trimite mandate poștale.

— Asta i un păgân! Mi-a trântit în față zapisul! Căci numai peastră și var e dator să-mi care!... Că-i treaba mea mai departe!...

— Lasă-l meștere. În plata Tătlui! — grăi din nou moșneagul. — Dacă nu dă vițelul și oaia, pentru jertfă, prindem noi un câine și o mătă, cîci de acestea sânt destule, și vom zidi dobitoacele în părete!... Apoi să aibe groful pacea cănelui și a măteii!...

Meșterul ascultă cuvântarea moșneagului. Cuvintele din urmă îi mângăiează inima rănită. Și sub îndemnul lor ispititor meșterul își frânge genunchii, în fața zidurilor zdrebite ca de tunurile bătăliei, și pironi privirea înlăcrimată pe albastrul cerului și cu mâinile înfrunțate și cu buzele tremurând strigă către cer:

— Doamne! Rogu-te, dă grofului pacea cănelui și-a măteii!

— Amin... Amin... — murmură mulțimea.

Apoi se așternură pe lucru. Câțiva prinseră un câine, care urla a pustiu. Alții aduseră o mătă, care se mișcă plângătoare. Și zidiră în o părete sărmanele ființe înspăimântate. Mulțimea marea zorea cu înfrigurare. Zidurile crepate se încheagă, cele dărmate se ridicau, castelul se înălța tot mai sus, tot mai sus, tot mai frumos. În tot Ardealul nu-i găseai păreche... Groful, cu mândrie înfrumusețată, își privea

Un ordin. Un confrate dela Cluj alia, că episcopul unit dela Oradea a dat de curând un ordin, prin care oprește în parohiile sale, amestecate cu ortodocși, tragerea clopotelor pentru reparații credincioșilor ortodocși. Dar clopotele dela aceiași parohii se pot trage, când moare un romano-catolic, un reformat, un unitar și chiar un evreu. Cine se mai îndoește că P. S. Sa episcopul unit dela Oradea n'ar fi bun român?

Vechi mormânt. Autoritățile orașului Făgăraș, înștiințând ministerul cultelor, că în mijlocul orașului s'a ivit o groapă adâncă de peste trei metri, cu pereții zidiți jur împrejur, s'au luat măsuri pentru a se face necesarele cercetări. Se crede că groapa, în care s'au găsit mai multe scrieri, a fost locul de înmormântare al unor truntași răposați înainte cu câteva sute de ani.

Manifeste rusești. Ministerul cultelor este informat, că în Basarabia se răspândesc manifeste clandestine, apărute în limba rusească, în care se combat argumentele din comunicatul Sfântului Sinod, cu privire la schimbarea calendarului. În unele sate basarabene s'au săvârșit slujbele bisericesti, la sărbătorile de Crăciun, după vechiul calendar. S'au luat măsurile trebuincioase.

Dela administrația căilor ferate. Dacă un călător se va găsi în trenurile accelerate, personale sau mixte fără bilet sau cu un bilet nevalabil, indiferent dacă este civil, militar sau copil între 4 și 10 ani, el va plăti în tren taxa unui bilet de călătorie de zone, și anume în clasa I lei 460, în clasa II lei 310, în clasa III lei 230. În trenurile exprese și de lux aceste taxe vor fi: în clasa I lei 920 și în clasa II lei 620. Dacă un călător cu legitimație valabilă se găsește călătorind în trenurile accelerate, personale sau mixte, într-o clasă superioară a celeia care îi dă drept legitimația, indiferent dacă este civil, militar sau copil între 4 și 10 ani, el va plăti în tren taxa unui bilet de diferență de zonă, și anume: dela clasa II la I lei 250, dela clasa III la II lei 150, și dela clasa III la întâia lei 300.

Pentru mângăierile și frumoasele cununi, primite cu ocazia dureroasă a trecerii la cele veșnice a mult iubitului și regretatului meu soț

Ioan Munteanu,

preot și administrator protopopesco în Sighișoara,

aduc viile mele mulțămiri înainte de toate cucernicului delegat al Înalt Preasfinției Sale, pâr. asesor consistorial Tr. Scorobet, onorabilor preoți, prietenilor și cunoscuților, precum și credincioșilor noștri din orașul Sighișoara și tract, cari din toate părțile au alergat a da ultima venerație celui dispărut, ear mie a-mi ușura durerea.

Văd. Maria Muntean n. Popovici.

lung marea de castel, în revărsat de zori și'n împingeri de seara, admirându-l ca pe o perle, și își zicea:

— Ce minune de castel!

— Ce măreție!

— Ce lung!

— Ce larg!

— Ce înalt!

— Ce mici sânt colibele prostimei valahe pe lângă el! Ca vrăbiile pe lângă un șoim zdravăn!

Și pe când sufletul grofului se desmierdă cu toată plăcerea în strălucirea castelului nemesc, locuitorii sătulețului pașnic se strecoară cu teamă, cu urât și cu pustiu în inimi, pe lângă el. Glasul schelălăitor al cănelui și cel mieuător al măteii, zidite de vii, înfiorară zile și nopți de-a rândul toată suflarea din apropiere. Grupuri se apropiu la lumina lunii, de zidurile uriașe, unde cu groază ascultau urletele zărilor muribunde. Și în miez de nopți senine glasuri ca acestea spintecau văzduhul:

— Pacea lor s'o aibă groful!

— Pacea cănelui și-a măteii!

— Groful și tot neamul lui!

— Blestemați în veci să fie!

— De acum până'n vecie!...

Librăria Arhidiecezană, Sibiu.

Prețul 50 Lei.